

Veres Péter kiállítása a beregszászi Il. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskolán

Veres Péter (1943–2004) beregszászi festőművész tárlata, noha az ottani klasszikusokat, Erdélyi Bélát és Boksay Józsefet többé-kevésbé ismerjük, azért is fontos esemény, mert újólag rávilágít a nálunk elég mostohán kezelt kárpátaljai képzőművészet értékeire. Veres tablóit nézván arra a különlegességre, hogy a jobbára a tájkép műfajában alkotók közül miként emelkedett egyedivé sajátos látásmódja.

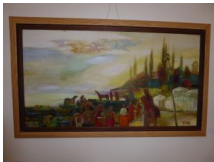
Pontosabban, a néprajzi jellegű, alakjaiban statikusan megformált tábláktól hogyan lehetett eljutni a hagyományos tájképet dinamikusan széttörő, az álombeli és mítoszi (bibliai) figurákat aktívan fókuszba emelő látomásokig. Minthogy a művész kísérletező alkat, nem sokra megyünk a korszakolással, hiszen ki gondolná, hogy a nyugodtan derűs (Szinyei Mersére utaló?) *Gyermekkor* (1997, tempera, vászon) ugyanannak a kornak a terméke, mint az akár csurgatásos eljárással az elfedett rétegeket paradox kiemelő *Égi figyelők* (1998, olaj, farostlemez)?

Nem beszélve a Nemes Lampert József foltttechnikáját magáévá örökítő *Szecesszió* (1996, olaj, vászon) – talán a tárlat legmodernebb képe – drámai szerkezetéről, amely a címével ellentétben jóval túlmutat a szecesszió hagyományvilágán. Még az erdélyi Mattis Deutsch János táj-illúzióját is átlépve – előbb a fák különös alakrajza, s nem utolsósorban a rémületet megtestesítő, égi madárrá nyújtózó fekete falomb miatt – szinte ösztönösen úgy válik modern festménnyé, hogy nyomokban sem mutatja a hangulati édességet.

A népművészettől a látomásig

Írta: Szakolczay Lajos

2017. május 16. kedd, 20:24 -

~~szakolczay lajos~~